

Lá Thư Mục Vụ

Không phải chỉ có các con vật hay những đồng bạc cắc mới bị thất lạc. Con người cũng bị thất lạc. Theo thống kê ở Úc mỗi năm có khoảng 35,000 người được báo cáo là mất tích. Trung bình cứ 15 phút cảnh sát nhận được một báo cáo loại này. Thường là 95% các người được báo cáo bị mất tích gia đình tìm lại được họ trong một thời gian ngắn. Nhưng có khoảng 1600 người được báo cáo chỉ tìm lại hay liên lạc được sau sáu tháng hoặc hơn. Và dĩ nhiên có nhiều người biệt vô âm tín. Việc tìm kiếm họ như mò kim dưới đáy biển.

Cũng liên quan đến những người mất tích theo tạp chí The Tablet (Tháng 12,1996) khoảng 250,000 người mất tích ở Vương Quốc Anh mỗi năm. Họ ở đủ mọi lứa tuổi và thuộc mọi hạng người, từ những trẻ em cho đến các người già lão, với đủ mọi lý do và hoàn cảnh. Vấn đề này còn lớn gấp bội ở Mỹ. Có phỏng chừng 50,000 trẻ em mất tích hằng năm ở Mỹ, trong số này có khoảng 5,000 em tìm thấy đã bị giết chết. Tại sao các em bị mất tích hay thất lạc? Một vài em thì bị cha mẹ đã ly hôn bắt cóc. Những em khác là nạn nhân của bạo lực. Một số khác bỏ nhà đi hoang vì không tìm thấy hạnh phúc trong gia đình.

Hầu hết các quốc gia không có những con số chính xác về các trẻ em bị mất tích hằng năm. Hầu hết các cơ quan cảnh sát không hành động trong vòng 24 giờ khi nghe được báo cáo về các vụ mất tích. Cảnh sát liên bang Mỹ nói rằng nếu họ đi tìm kiếm từng trẻ em được báo cáo bị thất lạc, họ sẽ không còn thời giờ cho những công tác khác nữa. Rất nhiều quốc gia có những hệ thống tân tiến nhanh nhạy để tìm ra xe hơi hay thẻ tín dụng bị đánh cắp, nhưng không có hệ thống nào để tìm các trẻ em bị thất lạc.

Người ta có thể bị thất lạc trong nhiều cách thế khác nhau. Những người nghiện rượu hay nghiện ma túy, những người không thể ổn định cuộc sống, những người không thể giữ được công việc hay không thể hoàn thành các khoá học, những người không có khả năng giữ được liên hệ tình cảm ổn định – tất cả những người này có thể được coi là những người bị thất lạc. Rất khó có thể tìm ra họ. Cái làm cho người ta khó chịu là những người này thường không ở đâu xa. Họ bị thất lạc giữa chúng ta. Thất lạc ngay cả trong lòng gia đình. Nhưng không một ai có thể đến được với họ.

Một buổi chiều, có một người bộ hành đi dạo ở một vùng quê. Ông ta đi được khoảng hơn cây số thì thấy ở bên trái ông một cái chòi. Khi đang đi về hướng căn chòi này thì ông bỗng nghe thấy văng vẳng tiếng kêu của một con cừu. Ông nhìn chung quanh nhưng không thấy con cừu nào cả. Rồi sau đó ông lại nghe thấy tiếng kêu đó phát ra ở sau căn chòi. Vòng ra phía sau căn chòi ông thấy một cái hố sâu khoảng nửa thước. Dưới đáy hố là một vũng bùn đen. Và trên vũng bùn này có một chú cừu đang mắc kẹt ở đó.

Mặc dù biết để cứu chú cừu mắc nạn là một việc làm thật nhiều khê, nhưng nếu không cứu thì chú ta sẽ chết. Loay hoay một lúc lâu ông ta mới có thể kiếm được phương cách tốt nhất để cứu con cừu vì ông biết nếu không khéo ông ta cũng bị kẹt luôn ở dưới cái hố đó. Tìm được một cái xẻng trong căn chòi, ông đào đất thành từng bậc để xuống hố, và ông nắm vào đám lông trên lưng của chú cừu ông từ từ đưa chú ta lên từng bậc một cho đến khi cả người và vật ra khỏi được miệng hố.

Trên đường về nhà, bùn đất lấm lem, ông mới thấy đã bị phiền toái quá nhiều vì chú cừu, nhưng trong lòng ông dâng lên một niềm vui khó tả vì đã cứu được một sự sống. Nhưng điều đánh động ông nhất là tiếng kêu của chú cừu. Vì không có tiếng kêu này, thì câu chuyện không kết thúc có hậu như vậy, vì ông ta đâu biết nó bị nạn mà cứu.

Không chỉ loài vật mới bị rớt xuống hố. Người ta cũng thường bị ngã xuống hố. Nhưng nhiều khi vì tự ái vật hay vì xấu hổ người ta không dám kêu cứu. Vì thế không ai biết đường mà cứu giúp.

Có thể trong gia đình, trong vòng đai thân hữu, hay trong cộng đoàn chúng ta, cũng đang có những người bị ngã xuống hố sâu thất vọng, mà vì một lý do nào đó họ không ra khỏi đó được, nhưng cũng không dám cầu cứu chỉ vì tự ái hay vì xấu hổ. Mong rằng chúng ta nhạy bén đủ để giúp họ vượt ra khỏi hố sâu đó, để trở về với đời sống bình thường. Vì mỗi một Kitô Hữu đều có bổn phận phải tích cực tìm kiếm và giúp đỡ những người bị thất lạc hay cần được giúp đỡ. Hình ảnh của người chủ chăn vác con chiên lạc vừa tìm được trên vai, vui mừng báo tin cho bạn bè biết trong dụ ngôn của Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, là hình ảnh thật đẹp mà chúng ta cần phải noi theo.

Lm Nguyễn Mộng Huynh